

As a Little Child

By President Jeffrey R. Holland
Acting President of the Quorum of the Twelve Apostles

Küçük Bir Çocuk Gibi

Başkan Jeffrey R. Holland
Oniki Havariler Kurulu Başkan Vekili

April 2025 general conference

I testify that babies and children and youth are images of the kingdom of God flourishing on earth in all of its strength and beauty.

Jesus began the last year of His mortal life by intensifying the training of His Apostles. If His message and His Church were to survive Him, more had to be pressed into the hearts of 12 very ordinary men who had known Him for scarcely 24 months.

One day Jesus witnessed an argument among the Twelve and later asked, “What was it that ye disputed among yourselves?” Apparently embarrassed, they “held their peace,” the record says. But this greatest of all teachers perceived the thoughts of their hearts and sensed the first blush of personal pride. So He “called a little child unto him, ...

“And said, Verily I say unto you, Except ye be converted, and become as little children, ye shall not enter into the kingdom of heaven.

“Whosoever therefore shall humble himself as this little child, the same is greatest in the kingdom of heaven.”

It should be noted that even before Christ’s birth, King Benjamin’s farewell sermon included this profound comment on a child’s humility. It says, “The natural man is an enemy to God, ... and will be, forever and ever, unless he ... becometh a saint through the atonement of Christ the Lord, and becometh as a child, submissive, ... humble, ... full of love, ... even as a child [responds] to his father.”

Now, there are obviously some infantile inclinations we don’t encourage. Twenty-five years ago, my then-three-year-old grandson bit his five-

Tanıklık ederim ki bebekler, çocuklar ve gençler, tüm gücü ve güzelliğiyle yeryüzünde yeşeren Tanrı’nın krallığının birer yansımasıdır.

İsa, ölümlü hayatının son yılına Havarileri’nin eğitimini yoğunlaştırarak başladı. Eğer O’nun mesajı ve Kilisesi hayatta kalacaksa, O’nu sadece 24 aydır tanıyan 12 sıradan adamın yüreklerine daha fazla şeyler işlenmeliydi.

Bir gün İsa, Onikiler arasındaki bir tartışmaya tanık oldu ve sonra “Yolda neyi tartışıyordunuz?” diye sordu. Kayıtlar, görünüme göre utanmışlardı, “hiç birinden ses çıkmadı” diye yazmaktadır. Ama öğretmenlerin en büyüğü yüreklerindeki düşünceleri sezdi ve kişisel gururun ilk belirtilerini hissetti. Bu yüzden “yanına küçük bir çocuk çağırdı, ...

Ve şöyle dedi: “Size doğrusunu söyleyeyim, yolunuzdan dönüp küçük çocuklar gibi olmazsanız, Göklerin [Krallığı’na] asla giremezsiniz.

“Kim bu çocuk gibi alçakgönüllü olursa, Göklerin [Krallığı’nda] en büyük odur.”

Şunu da belirtmek gerekir ki, Mesih’in doğumundan önce bile, Kral Benyamin’in veda vaazında bir çocuğun alçakgönüllülüğü ile ilgili şu derin yorum yer almaktaydı. Şöyle demektedir, “Doğal insan, Tanrı’ya düşmandır ... Rab Mesih’in kefaretinin sayesinde bir aziz olmadıkça ve bir çocuk gibi uysal, ... alçakgönüllü, ... sevgi dolu, aynı babasına [ses veren] bir çocuk gibi olmadıkça sonsuza dek her zaman böyle kalacaktır.”

Şimdi, belli ki teşvik etmediğimiz bazı çocukça eğilimler vardır. Yirmi beş yıl önce, o zamanlar üç yaşında olan torunum beş yaşındaki kız

year-old sister on the arm. My son-in-law, caring for the children that night, frantically taught his daughter all the lessons on forgiveness he could think of, concluding that her little brother probably didn't even know what a bite on the arm felt like. That ill-conceived fatherly comment worked for about a minute, maybe a minute and a half, until there was a window-rattling cry from the children's bedroom, where my granddaughter calmly called out, "He does now."

So what is it that we are to see in the virtues of life's junior varsity? What was it that brought Christ Himself to tears in the most tender scene in the entire Book of Mormon? What was Jesus teaching when He called down heavenly fire and protective angels to surround those children, commanding the adults to "behold [their] little ones"?

We don't know what prompted all of that, but I have to think it had something to do with their purity and innocence, their inborn humility, and what it could bring to our lives if we retain it.

Why are our days of despair labeled by one as "vanity of vanities"? How is it that "vain imaginations and the pride of the children of men" are the words that characterize the great and spacious building, so spiritually dead in Lehi's vision? And the Zoramites, that group who prayed so self-servingly? Of them Alma said, "O God, they [pray] unto thee with their mouths, while they are puffed up ... with the vain things of the world."

By contrast, is there anything sweeter, more pure, or more humble than a child at prayer? It is as if heaven is in the room. God and Christ are so real, but for others later on, the experience can become more superficial.

As Elder Richard L. Evans quoted some 60 years ago: "Many of us profess to be Christians, yet we ... do not take Him seriously. ... We respect Him, but we don't follow Him. ... We quote His sayings, but we don't live by them." "We admire Him, but we don't worship Him."

How different life could be if the world esteemed Jesus above the level of a profane swearing streak from time to time.

But children really do love Him, and that love can carry over into their other relationships in the playground of life. As a rule, even in their

kardeşini kolundan ısırdı. O gece çocuklarla ilgilenen damadım, kızına aklına gelen tüm affetme derslerini çılgınca öğretti ve küçük kardeşinin muhtemelen kolundaki ısırığın nasıl bir his olduğunu bile bilmediği sonucuna vardı. Bu talihsiz babacan yaklaşım bir dakika, belki de bir buçuk dakika kadar işe yaradı, ta ki çocuk odasından kız torunumun sakince "Şimdi biliyor" diye bağırdığı camı titreten çığlık duyulana kadar.

Öyleyse, genç takımın erdemlerinde görmemiz gereken şey nedir? Tüm Mormon Kitabı'nın en dokunaklı yerinde Mesih'in Kendisini gözyaşlarına boğan şey neydi? İsa göksel ateşi ve koruyucu melekleri o çocukların etrafını sarmaları için çağırdığında ve yetişkinlere "küçük [çocuklarına] bakmalarını" emrettiğinde ne öğretiyordu?

Tüm bunlara neyin yol açtığını bilmiyoruz, ancak bunun onların saflığı ve masumiyetiyle, doğuştan gelen alçakgönüllülükleriyle ve bunu koruduğumuz takdirde hayatlarımızı zenginleştirecekleriyle bir ilgisi olduğunu düşünmeliyim.

Umutsuzluk dolu günlerimiz neden "Her şey boş, bomboş" olarak nitelendirilmiştir? Lehi'nin görüşünde ruhsal olarak ölü olan büyük ve geniş binayı niteleyen kelimeler nasıl oluyor da "insan çocuklarının boş hayalleri ve gururu" ile karakterize ediliyor? Peki ya Zoramlılar, bu kadar bencilce dua eden o grup? Alma onlar hakkında, "Ey Tanrı, ... onlar dünyanın boş şeyleriyle ... böbürlenirken, ağızlarıyla sana [dua ediyorlar]" dedi.

Buna karşılık, dua eden bir çocuktan daha tatlı, daha saf ya da daha alçakgönüllü bir şey var mıdır? Sanki cennet odanın içindeymiş gibi. Tanrı ve Mesih o kadar gerçektir ki, ancak daha sonra başkaları için bu tecrübe daha yüzeysel hale gelebilir.

Yaşlı Richard L. Evans'ın 60 yıl önce söylediği gibi: "Çoğumuz Mesihçi olduğumuzu iddia ediyoruz, ama ... O'nu yeterince ciddiye almıyoruz. ... Ona saygı duyuyoruz ama O'nu takip etmiyoruz. ... O'nun sözlerini alıntılıyoruz ama onlara göre yaşamıyoruz." "O'na hayranlık duyuyoruz ama O'na kulluk etmiyoruz."

Eğer dünya İsa'yı zaman zaman küfürlü konuşmaların üstünde tutsaydı, hayat ne kadar farklı olabilirdi.

Fakat çocuklar O'nu gerçekten severler ve bu sevgi hayatın oyun alanındaki diğer ilişkilerine de yansır. Kural olarak, çocuklar en küçük

youngest years, children love so easily, they forgive so readily, they laugh so delightfully that even the coldest, hardest heart can melt.

Well, the list goes on and on. Purity? Trust? Courage? Character?

Come with me to view the humility before God demonstrated by one young, very dear friend of mine.

On January 5, 2025—91 days ago—Easton Darrin Jolley had the Aaronic Priesthood conferred upon him and was ordained a deacon in The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.

Easton had longed to pass the sacrament of the Lord's Supper for as long as he could remember. But this sacred opportunity was accompanied by the stomach-wrenching fear that he would fail, that he would fall, that he would be teased or embarrass himself and his family.

You see, Easton has a rare and very destructive illness, Ullrich congenital muscular dystrophy. It has progressively filled his young life with formidable challenges while shattering his hopes and dreams for the future. He will soon be in a wheelchair permanently. His family does not talk about what awaits him after that.

The Sunday after his ordination, Easton would pass the sacrament for the first time. And his privately held motivation was that he could present himself and these sacred emblems to his father, who was the bishop of the ward. In anticipating that task, he had begged and pled and wept and begged, extracting a guarantee that no one, no one, would try to help him. For many reasons, private to himself, he needed to do this alone and unaided.

After the priest had broken the bread and blessed it—an emblem representing the broken body of Christ—Easton, with his broken body, limped up to receive his tray. However, there were three sizable steps from the meetinghouse floor to the elevated stand. So, after receiving his tray, he stretched up as high as he could and placed his tray on the surface above the handrail. Then, sitting down on one of the higher steps, with both hands he pulled his right leg up onto the first step. Then he pulled his left leg onto the same step, and so on up until, arduously, he was at the summit of his personal three-step Mount Everest.

He then maneuvered himself to a structural post by which he could climb to a standing

yaşlarında bile o kadar kolay sever, o kadar kolay affeder ve o kadar keyifli gülerler ki en soğuk, en katı kalbi bile eritebilirler.

Evet, liste uzayıp gidiyor. Safılık? Güven? Cesaret? Karakter?

Çok sevdiğim genç bir arkadaşımın Tanrı önünde sergilediği alçakgönüllülüğü görmek için benimle gelin.

5 Ocak 2025'te, 91 gün önce, Easton Darrin Jolley'e Harun Rahipliği bahşedildi ve İsa Mesih'in Son Zaman Azizler Kilisesi'nde bir hizmetli olarak atandı.

Easton, kendini bildi bileli Rab'bin Sofrası'nı dağıtmayı arzu ediyordu. Fakat bu kutsal fırsata, başarısız olacağına, düşeceğine, alay edileceğine ya da kendisini ve ailesini utandıracağına dair mide bulandırıcı bir korku eşlik ediyordu.

Gördüğünüz üzere, Easton'ın Ullrich konjenital kas distrofisi adında nadir görülen ve çok yıkıcı bir hastalığı var. Bu hastalık gelecekle ilgili umutlarını ve hayallerini paramparça ederken, genç hayatını giderek çetin zorluklarla doldurmaktadır. Yakında kalıcı olarak tekerlekli sandalyeye mahkum olacak. Ailesi bundan sonra onu nelerin beklediğinden bahsetmiyor.

Atanmasından sonraki pazar günü, Easton ilk kez Rab'bin sofrasının dağıtımını yapacaktı. Ve onun içten içe taşıdığı motivasyon, kendisini ve bu kutsal sembolleri mahallenin gözetmeni olan babasına sunabilmektir. Bu görevi beklerken yalvarıp yakarmış, ağlayıp sızlanmış ve hiç kimsenin, ama hiç kimsenin ona yardım etmeye çalışmayacağına dair bir garanti almıştı. Kendisine özgü birçok nedenden ötürü, bunu tek başına ve yardım almadan yapması gerekiyordu.

Rahip ekmeği bölüp kutsadıktan sonra -ki bu Mesih'in parçalanmış bedenini temsil eden bir semboldür- Easton, parçalanmış bedeniyle tepsisini almak için topallayarak yukarı çıktı. Fakat toplantı salonunun zemininden kürsüye kadar üç büyük basamak vardı. Böylece, tepsisini aldıktan sonra olabildiğince yükseğe uzandı ve tepsiyi korkuluğun üzerindeki yüzeye yerleştirdi. Sonra, daha yüksek basamaklardan birine oturdu, iki eliyle sağ bacağını ilk basamağa çekti. Sonra sol bacağını aynı basamağa çekti ve bu şekilde, zorlu bir şekilde devam etti, ta ki kişisel üç basamaklı Everest Dağı'nın zirvesine ulaşana kadar.

Daha sonra kendisini ayakta durabileceği bir taşıyıcı direğe doğru manevra yaparak çekti.

position. He made his way back to the tray. A few more steps and he stood in front of the bishop, his father, who, with tears drenching his eyes and flooding down his face, had to restrain himself from embracing this perfectly courageous and faithful son. And Easton, with relief and a broad smile consuming his face, might well have said, “I have glorified [my father and] have finished the work [he gave] me to do.”

Faith, loyalty, purity, trust, honor, and, in the end, love for that father he so wished to please. These and a dozen other qualities make us also say, “Whosoever ... shall humble himself as this little child, the same is greatest in the kingdom of heaven.”

Sisters and brothers and friends, at the top of the list of the most beautiful images I know are babies and children and youth as conscientious and priceless as those we have referred to today. I testify that they are images of the kingdom of God flourishing on earth in all of its strength and beauty.

In that same spirit of testimony, I bear witness that in his youth, Joseph Smith saw what he said he saw and conversed with those with whom he said he spoke. I testify that a humble and pure Russell M. Nelson is God’s ordained and gifted prophet and seer. Coming from a lifetime of reading, I bear witness that the Book of Mormon is the most rewarding book I have ever read and the keystone of my little dwelling in a kingdom of many mansions. I bear witness that priesthood and prayer are restoring my life—Christ’s priesthood and your prayers. I know all this to be true and bear witness of it in the name of the most loyal and humble of all God’s sons—Alpha and Omega, the Great I Am, the crucified, the faithful witness—even the Lord Jesus Christ, amen.

Tepsiye geri döndü. Birkaç adım daha attıktan sonra, gözlerinden yaşlar akan ve yüzünden aşağı süzülen gözyaşlarıyla, bu mükemmel derecede cesur ve sadık oğlunu kucaklamaktan kendini alıkoymak zorunda kalan gözetmenin, kendi öz babasının önünde durdu. Ve Easton, yüzünde beliren geniş bir gülümsemeyle, büyük bir rahatlama içinde, “[Babam’ı yücelttim ve yapmam için onun bana verdiği işi tamamladım]” diyebildi.

İman, sadakat, saflık, güven, onur ve en sonunda memnun etmek istediği babasına olan sevgiyi gördük. Bu nitelikler ve bunun gibi bir düzine başka nitelik bize şunu da söyletir: “Kim bu çocuk gibi alçakgönüllü olursa, Göklerin [Krallığı’nda] en büyük odur.”

Kardeşlerim ve dostlarım, tanıklık ederim ki, bildiğim en güzel görüntülerin başında, bugün bahsettiğimiz kişiler kadar vicdanlı ve paha biçilmez bebekler, çocuklar ve gençler geliyor. Tanıklık ederim ki, onlar tüm gücü ve güzelliğiyle Tanrı’nın yeryüzünde büyüyen krallığının görüntüleridir.

Aynı tanıklık ruhuyla, Joseph Smith’in gençliğinde gördüğünü söylediği şeyleri gördüğüne ve konuştuğunu söylediği kişilerle konuştuğuna tanıklık ederim. Tanıklık ederim ki, alçakgönüllü ve tertemiz Russell M. Nelson, Tanrı’nın atanmış ve üstün yetenekler verilmiş peygamberi ve görenidir. Hayatım boyunca kitap okumuş biri olarak, Mormon Kitabı’nın şimdiye kadar okuduğum en faydalı kitap olduğuna ve birçok konaktan oluşan bir krallıktaki küçük meskenimin temel taşı olduğuna şahitlik ederim. Rahipliğin ve duanın, yani Mesih’in rahipliğinin ve sizin dualarınızın benim hayatımı canlandırdığına şahitlik ederim. Bütün bunların doğru olduğunu biliyorum ve Tanrı’nın bütün oğullarının en sadık ve alçakgönüllüsü olan -Alfa ve Omega, Büyük Ben’im, çarmıha gerilmiş, güvenilir tanığın- hatta Rab İsa Mesih’in adıyla size tanıklık ederim, amin.